

Pica bugadera de can Mas de la Riera

Sant Sadurní d'Anoia

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Can Mas de la Riera, s/n.
Emplaçament Pati de can Mas de la Riera

Coordenades:

Latitud: 41.42006
Longitud: 1.78758
UTM Est (X): 398683
UTM Nord (Y): 4586099

Classificació

Número de fitxa 08240 - 164
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Modern Popular
Segle XVII
Any 1657
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Pública
Titular: Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia (Plaça de l'Ajuntament, 1 08770, Barcelona)

Fitxes associades:

[Can Ferrer del Mas](#)

[Can Mas de la Riera](#)

Autoria de la fitxa

Josep Anton Pérez Arriaga (TRÍADE Serveis Culturals)

Descripció

La pica es va realitzar a partir d'un bloc primari de roca calcària, treballada aconseguint una geometria troncocònica, amb la presència d'un broc de desguàs en la seva part inferior externa i d'un altre forat de desguàs més modern que l'anterior. L'element assoleix els 81 cm d'alçada per 110 cm de diàmetre en la seva part superior (95 cm en la part inferior). Les parets tenen uns 10 cm d'amplada, inferior al gruix dels baixos de l'element, arribant als 18 cm (LLORAC, 2017).

Pel que fa al broc original (cilíndric), sobresurt 8 cm i presenta una alçada d'uns 25 cm. És just damunt del broc on apareix el gravat que data la peça "1657".

Història

La pica bugadera originalment se situava a can Ferrer del Mas, masia històrica documentada al segle XIV que va ser enderrocada al segle XIX per donar a pas al conjunt neomoresc homònim, actualment es procés d'enrunament. La pica va ser traslladada a Can Mas de la Riera, situat al sud de la població de Sant Sadurní, un cop va ser descoberta durant les obres de rehabilitació de Can Ferrer del Mas.

La pica data de 1657 i servia originalment per a la realització de la bugada. El procés s'iniciava apilant la roba en un cossi (que es col·locava dins la pica), on d'amunt d'aquesta es posaven un parell de sacs amb cendra, sobretot d'alzina o roure. El següent pas era tapar-ho tot amb una tela gruixuda, per simultàniament escalfar l'aigua amb una caldera de ferro, fins a l'ebullició. A partir d'aquí s'extreien quantitats menors d'aigua amb un cassó, que es llençaven sobre la roba i els sacs de cendra. El contacte de l'aigua i la cendra produïa lleixiu, del qual actuava sobre la roba i acabava sortint pel broc de desguàs. El procés es repetia unes hores més tard, i es deixava la roba en repòs durant la nit, per a l'endemà iniciar el procés de rentar a mà (LLORAC, 2017).

Bibliografia

LLORAC, Salvador (2017). Sant Sadurní d'Anoia. Fonaments Identitaris, a El Cep i la Nansa Edicions, Vilanova i l Geltrú.

